

ובדרכי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל, טל: 03-9097022

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

ולמד את כל בני ביתך ענוה... (אבות פ"א מ"ה)

נהוג בימים אלו בין פסח לעצרת לשנות מסכת אבות הכנה לחג השבועות. ובאבות (פ"א מ"ה) שנינו 'ויוסף בן יוחנן איש ירושלים אומר, יהי ביתך פתוח לרוחה, ויהיו עניים בני ביתך, ולמד את כל בני ביתך ענוה וכו'. תוספת זו **ולמד את כל בני ביתך ענוה**, נמצאת רק בכתבי יד תימן כמובא ב'מילי דאבות' (שם) להגרי"י רצאבי שליט"א. ושם האריך וביאר תוספת זו, שאם בעל הבית ירצה שיבואו אליו אורחים אך הם קפדנים, אזי כשהם יפתחו לאורח את הדלת ויקפידו עליו, ילך האורח לדרכו ולא יכנס לביתם. על כן אמר התנא בסמוך ליהיו עניים בני ביתך, שתלמד את בני ביתך ענוה, ע"כ.

ומעלת הענוה ידועה ומפורסמת בספרים ואין צורך להעלותה כאן, רק נעלה סיפור אחד להבין עד כמה האדם צריך להתנהג בענוה. ושמעתי מהרב יחיאל גרפי שליט"א (רב שכונת נוה עמל, הרצליה) שסיפר על מארי אברהם עפארי זצ"ל אשר היה גאון עצום, ושמו נתפרסם כבר בתימו, ולא רק היהודים כיבדוהו והעריכוהו אלא אף הגויים ששם. וכשנעלה ארצה ועשו אנשי הרשע שואה רוחנית ביהודי תימן, גרמו לכך שכבר לא העריכו את מארי אברהם עפארי, ואפילו אנשי ביתו, ילדיו פרקו עול ב"מ. שאל אותו הרב יחיאל גרפי, מארי, איך אתה שורד? נפלת מאיגרא רמא לבירא עמיקתא. השיב לו המארי, כשראיתי מה קורה בארץ ישראל הבנתי שעדיף לשתוק, ולכן כאשר מישוה מבזה אותי וכדו' אני שותק ואומר פרק תהילים או משנה. עוד סיפר הרב יחיאל גרפי שבכל לילה היה קם מארי אברהם עפארי ללמוד מחצות עד עת התפילה. ופעם אחת כשכנס אליו באמצע הלילה ראה אותו לומד בצריף הפח שהיה אחרי ביתו בחצר גינתו. שאלוהו הרב יחיאל, מארי, למה אתה לומד כאן ולא בפנים הבית? השיבו המארי, בני ביתי אומרים שאני מפריע להם בבית, ע"כ יושב אני כאן ללמוד.

למדנו כמה ענוה צריך האדם ואפילו בתוך ביתו שהוא בעל הבית, ולא יתנהג על פי הדין כל עוד שהדבר אינו סותר את ההלכה. ואפילו אדם שקנה לו עבד עברי כתוב בפרשה 'לא תעבד בו עבדת עבדי' (כה. טז), ודרשו חז"ל, שלא תתנהג עמו במלאכת גנאי כגון שיוליך כליו אחריו לבית המרחץ ולא ינעל לו מנעליו. ויותר מזאת אמרו חכמינו בגמרא (קידושין כ. כ) כל הקונה עבד עברי כקונה אדון לעצמו, שאם יש לו כר או כסת אחת נתנו לעבדו (כמובא שם בתוס' משם הירושלמי), ע"כ. וכבר נאמר על הענוים, 'ולענוים יתן חן' (משלי ג. ד).

ע"כ יחנך אדם בניו לענוה, ע"י שידמו בנפשם כיצד הם היו רוצים שאנשים אחרים ישוחחו עמם בענות חן ובנועם, כמו"כ ישוחחו כך הם עם אחרים. וגם שעל ידי כך עושים קידוש הי גדול. ובנוסף לזאת האנשים שבסביבתם יהנו וישמחו לדבר עמם ולהיות בקירבתם. גם כאשר פתחים את הדלת לעומד בחוץ לפתוח בעדינות ולדבר בכבוד ובנחת, בפרט אם הוא עני חשוב מאוד להאיר לו פנים ולא להגיד בקול שיש מישוה שרוצה כסף שהרי הוא יבוש מזה. גם כאשר אחד החברים או האחים ציער אותו, יבליג ולא ישיבנו ויהיה אהוב למטה ונחמד למעלה, ויעריכו אותו פי כמה כמה. ויפארו אותו וישבחוהו לעין כל על הבלגתו, וזה יתן לו ולאחיו ולחבריו חשק רצון וכח להיות כך גם בפעמים אחרות.

אך בל לנו לשכוח, שכל זה יתקיים רק אם ההורים בעצמם מתנהגים ומיישמים זאת גם כשהם עייפים או לא כ"כ מעריכים את העומד מולם מכל סיבה שהיא. כי אם זה יחסר העיקר חסר מו הספר, וכבר כתבנו ע"ז רבות. ויהי"ר שנזכה לקיים בנו 'ונחננו מה', אכ"ר.

התודה והברכה למשפחות דחבש ומפעיי הי"ו על כל הדברים שהביאו לצרכי מדורת לי"ג בעומר. יה"ר שיוזכו להדליק את אור התורה בכל מקום שהם ויאירו הם על פני תבל, אכ"ר

פניני הלכה

תפילת ערבית קודם צאת הכוכבים בליל שבועות

נחלקו האחרונים (סיי תצ"ד) אי שרי להתפלל ערבית בליל שבועות, קודם צאת הכוכבים. וכתב ביחמדות ימים (להרב בנימין הלוי) וז"ל: **וצריך להוסיף מחול על הקדש בכל יום טוב**, ומורי זלה"ה היה מערער על המדקקים לאחר מלהתפלל ערבית ביום טוב זה עד צאת הכוכבים והיה טעמם משום דבעינן שבע שבתות תמימות ואם יתפללו ערבית של יום טוב מבעוד יום מגרעות נתנו ממי"ט ימי הספירה שהרי חג השבועות הוא לאחר הספירה וכשיש ספירה אינו שבועות, וכשיקדשו את היום ויתפללו של יום טוב מבעוד יום הם מקבלים על עצמם קדושת הרגל וגורעין אותו המקצת מימי הספירה ונמצא שאינן תמימות, ועל כן בחרו להתאחר מלהתפלל של יום טוב עד צאת הכוכבים בחג זה. והוא ז"ל היה אומר כי זה לא נאמר אלא דוקא לענין קידוש וסעודת יום טוב וצריך להמתין אחר ערבית מלקדש עד צאת הכוכבים מהטעם הנזכר דתמימות בעינו, אך מה שמוסיפים ומתחילין מבעוד יום תפילת ערבית זה אינו כלום דהא רבי אושעיא צלי של מוצאי שבת בשבת ואף על גב דעדיין שבת גמור הוא אפילו הכי צלי של מוצאי שבת בשבת דלענין תפלה לא איכפת כלום והכא נמי לא שנא ורשאים להתפלל ערבית מבעוד יום כשאר יום טוב וכו', עכ"ל. וכ"כ מהרי"ץ ב'עץ חיים' (ח"ב עמי מ"ג). וכן משמע מהשת"י (סק"ב). ולענדי"נ שכן נראה גם דעת מרן השי"ע, מזה שלא חילק בין שבועות לשאר י"ט.

מרבני הקהילה

הרה"ג דוד חרזי שליט"א
רב ק"ק יתפארת הרש"ט

**כי תבואו אל הארץ אשר אני נותן לכם,
ושבתה הארץ שבת לה" (כה. ב)**

פתרונות לפרשת 'אמור'
אחודה חידה! 'כוחו' עולה 40 והגימטריא 34 אך
מילה זו נכתבת בכתיב חסר כחו ועולה בדיק כמנינה.
הזוכה בהגרלה: ידידיה נהרי.
מי בתמונה? טרם נפתרה החידה.
הזוכה בהגרלה: ?

איזה חידה!
**מילת 'מספר שאינה מספר
מה היא?
בין הפותרים נכונה יוגרל פרס**

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

לעילוי נשמת
סינייה בת עזיז
תנצב"ה

אדם שמצליח בעסקיו, עלול להיתפס למחשבת 'כחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה'. לדוגמה איכר שמעבד את שדותיו בחריצות ובמסירות בשיטות שפיתח בעצמו. וכן כאשר זורע את השדה עם השנים הוא כבר יודע מתי כדאי לזרוע ומתי לא כדאי לזרוע. וכן איך לנהוג בזמן הקור ובזמן החום. ומן המזיקים יודע הוא להילחם בהם. ואכן הוא מפעם לפעם מצליח יותר. וכמובן אחרי עבודה מפרכת ומתוכננת היטב, זוכה הוא באמת לראות יבולים טובים אשר זרע בדמעה ולאחר קוצר הוא בשמחה בסיפוק רב.

שמחת ההצלחה עלולה לגרור את האדם בקלות לשכוח את ה', וללא תשומת לב מיוחדת ישכח מי הוא אדון כל הארץ ומי הם הבעלים האמיתיים של אדמתו, של כל עולמינו. ובמקום לייחס חשיבות להצלחתו לסייעתא דשמיא, יחשוב כי בשכלו וברוחו עשה את כל החיל הזה. כדי להציל אותנו ממחשבות כאלו המרחקות את האדם מהבטחון בה', ציונו בורא עולם יתברך ויתעלה שמו במצוות השמיטה.

'יש שנים תזרע שדך'. מבאר ה'כלי יקר' אף על פי שכל אומות זורעים שנתיים ומובירים שנה וחודר חלילה, אומרת לנו התורה, שש שנים תזרע שדך, ללא דאגה שמא תיחלש האדמה, ולמה, כי יש אדון אחד לעולם, שהוא בכחו לשמור את כח האדמה לשש שנים, ולא רק שלא תיחלש האדמה אלא אדרבה בשנה השישית היא תוסיף כח, כמו שנאמר, 'וצייתי את ברכתי בשנה השישית, ועשת את התבואה לשלוש השנים'. וציווי ה' יעשה מופת גדול לעיני הכל בשנה השישית, דוקא כאשר כח האדמה חלש יגדל היבול בשפע לשלוש שנים. או בברכה באיכות הפירות, כמו שפירש רש"י שאף בתוך המעיים תהא ברכה. במצב הזה יהיו כל עיניהם של הבריות נשואות אל ה' תמיד, ויבטחו אך ורק בו כאשר היה בזמן ירידת המן ארבעים שנה במדבר מידי יום בימור.

לפיכך מובן מדוע התחייבו גלות בעוון השמיטה, הואיל וחסרון האמונה שבא לידי ביטוי בעוון זה היא לסיבת הגלות, כמו שמובא בבבלי ירמיה (ה. ה) 'שוטטו בחוצות ירושלים, וראו נא ודעו, ובקשו ברחובותיה, אם תמצאו איש אם יש עושה משפט מבקש אמונה ואסלח לו'. גם הארץ תקפיד על זה מאוד, הואיל ורצונה שיתגלגל על ידה זכות החיזוק באמונה, ע"כ.

וכי תאמרו מה נאכל בשנה השביעית, וצוייתי את ברכתי לכם בשנה השישית (כה. כא). מתוך איגרת שכתב הג"ר 'בנימין מנדלסון' זצ"ל מרא דאתרא דקוממיות בשנת תשכ"ג למחבר ספר 'משנת יוסף' על משנת שביעית.

.... אחרי אותה שנת השמיטה תשי"ב, לא היה לנו חיטה לזרוע. לפי שבחטים משביעית לא רצינו לזרוע, ובדוחק השגנו חטים מקיבוץ סמוך משנה שישית, חטים שבורים ומתולעים שלא היו ראויים לזריעה כלל. ושאל אותי להבדיל בן החיים לחיים האברך המופלג ר' יחיאל ע"ה שהוא ראש ענף הפלחה בקוממיות, מה לעשות. ואמרתי לו. אם אין ע"פ ההלכה חטים אחרים תהיה מאמין בחיי הפילמות וזורע (וכלשון הירושלמי המובא בתו"ס שבת ל. ב) והשי"ת יעזור בחטים אלו.

והנה כל סביבותינו שחקו עליו על שזרע בחטים כאלו, והזהירוהו שבל יעשה היזק של כעשרים אלף לירות. אך הוא בתום לבו מילא אחר דברי ובטחנו בהשי"ת. והנה בשנה זו לא היו גשמים בתחילת החורף וכל אלו שחרשו בסוף שביעית וזרעו תכף במוצאי שביעית נרקבו זרעיהם בקרקע היבשה. ואנחנו לפי שלא חרשנו בסוף הקיץ של שנת השמיטה גם לא בחול מועד סוכות של מוצאי שביעית ונמשכה חרישתינו עד מאוחר לתוך החורף, ואח"כ נמשכה זריעתינו, וכשגמרנו בחודשי החורף התחילו הגשמים לרדת בשפע. והצלחנו בע"ה בתבואתינו בברכה מרובה מאוד ונעשו פלאות בחטים השבורים והמתולעים שזרענו, כי גדלו והצליחו ועשו פרי, בזמן שבכל הסביבה לא היה יבול. והיה לאות שהשי"ת שילם ברכתו לשומרי שביעית.

ע"כ מצוות השמיטה מביאה חיזוק גדול באמונה ובטחון בהשי"ת, ומהווה עבורנו יסוד מוצק באמונה שהתורה הקדושה נטעה בכל אדם מישראל, כמו הבן שסמוך ובטוח שאבא שלו יספק לו כל צרכיו ומחסוריו, עכ"ל.

הכאן... הכאן...

אמצאך גדול וקדוש שיתקיים אי"ה בל"ג בעשר חודש סיון

כאלף הציבור הקדוש אבות ואמהות

כרטיס הצלון se פבוע האא...

הא
להחמי"ט!

כניסה
חינם!

אתחצוחי לשון

רוחני - הוא"ו בשוא נח,
מה שכיום אומרים רוחני.

לרפואת

**אבנר בן יפת
בתוך שכחע"י**

ניתן להקדיש את העלון

להצלחת, לרפואת, לעילוי נשמת.

לפרטים במזכירות הת"ת: 03-9097022

מחידושי רבותינו

יכי ימוד אחיך (כה. כה)

לזשיק
תומר ישראל בן יעקב
ואודליה בת מנשה

מהליכות אבותינו

אכילת זאלביא בחג שבועות

כתוב במדרש (דברים רבה ז. ג) זה שאמר הכתוב (ש"ש א) 'לריח שמניך טובים', רבנן אמרי בחמשה דברים נמשלה התורה במים ובין ובדבש ובחלב ובשמן וכי. שמן מנין שנאמר (שם) שמן תורק שמך, מה השמן הזה תחלתו מר וסופו מתוק, כך הן דברי תורה אדם מצטער בהן בתחלה ועושה בהן אחרית טובה וכי. ד"א, מה השמן הזה חיים לעולם אף דברי תורה חיים לעולם מה השמן הזה אורה לעולם אף דברי תורה אורה לעולם וכי (יע"ש באריכות), עכ"ל. ובילקוט ש"ש (רמז תתקפ"א) מה שמן רפואה לאדם ומצהיל פנים, כך דברי תורה, כשמן שמריקים אותו מכלי אל כלי וריחו נודף ומראהו נאה, ע"כ.

ומובא בשע"ה (סי' צ"ג ס"ה) שאפשר שזה הטעם שנהגו בחלק מקהילותינו יע"א לאכול זאלביא בחג השבועות שהוא בצק מטוגן בהרבה שמן.

ומה טוב ומה נעים מנהג זה ובפרט אם אדם מסביר זאת לבני ביתו בזמן הסעודה בטוב טעם ודעת.

שמא יש לומר על דרך זו, כי ימוד אחיך, על ידי איזה חטא שחטא. ומכר מאחזתו, על דרך אמרם זכרונם לברכה, זכה נוטל חלקו וחלק חברו בגן עדן וכי. ובא גואלו, דהיינו איש צדיק המוכיח. הקרוב אליו, כי ישראל ערבים זה בזה. וגאל את ממכר אחיך, שעל ידי תוכחתו חוזר בתשובה.

ואיש כי לא יהיה לו גואל. זה תלמיד חכם שאינו צריך מוכיח, על דרך מאמרם זכרונם לברכה, אם ראית תלמיד חכם שנעבר עבירה ביום, אל תהרהר אחריו בלילה, שמא עשה תשובה, ויש לומר ודאי עשה תשובה. וזהו אמרו והשיגה ידו, על ידי תורתו. ומצא כדי גאלתו.

ולא זו אלא אף זו, כי ישוב מאהבה, לא מיראת העונש, כי תורתו מדריכתו בדרך הישר, ואז עונו יחשב לו לזכות, כמו שאמרו על פסוק מור ואהלות קציעות כל בגדותיך, ואוקמוה רבנן בשב מאהבה. וזהו אמרו והשיב את העודף לאיש אשר מכר לו.

או שמא יש לומר באופן אחר, והוא על דרך מה שכתב האר"י זלה"ה, כי האדם מורכב מטוב ורע. וכשמוכיח לאדם ואינו מקבל תוכחתו, אז צד טוב של אדם הנוכח נעתק אל המוכיח, ויצר הרע של מוכיח נעתק אל הנוכח. וזהו שאמר כאן ומכר מאחזתו, שהוא צד הטוב שלו. ואם חוזר בו ושב בתשובה, אז ובא גואלו, זה הקדוש ברוך הוא, ומחזיר לו חלק הטוב שלו, וזהו ומצא כדי גאלתו.

אל תקח מאתו נשך ותרבית (כה. לו).

א"ל תיקח מ'אתו. ראשי תיבות אמ"ית. שמא יש לומר שרמז בכאן שכל המלוה ברבית כאלו כופר בהקדוש ברוך הוא הנקרא אמת, דכתיב והי אלהים אמת. והענין, שמורה בזה כאלו אין הקדוש ברוך הוא יכול ליתן לו כל צרכו, והוא עושה דרך תחבולה כדי להרויח. ולזה הקב"ה מסלק השגחתו ממנו, ומסלק את אל"ף מאותיות אמ"ית, ונשאר מ"ית, שאינו קם בתחיית המתים, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה.

ואמר יויראת מאלהיך, כי על ידי הרבית הוא גוזל את חבירו מה שנתן לו יתברך. הרי שתי עבירות, כופר בהשגחה, וגוזל את חבירו מה שנתן לו יתברך להתפרנס בו. ולזה סמך וחי אחיך עמך, רצה לומר על ידי מה שאתה [מ]לזה ברבית, אתה נוטל חיותו ממנו. לפיכך צריך לזוהר במאד מאד, ועליו תבא ברכת טוב.

חנת יהודה למהר"י גספאן זצ"ל

בזריחה אתהלך...

עלילת דם

בשנת תרל"א מצב הקהלה בצנעא בירת תימן הצטמק ורע עקב מאורעות שאירעו בה באותו עת. מי שברח נמלט וניצל, ואילו הנשארים נמוקו. ויד עושי עולה הלכה וגברה, עד שיהודי המקום מכרו כל כלי בתיהם ואפילו כסות שעליהם, ולא נשאר על בשרם כי אם סמרטוטים ובלווי בגדים. ואחרי אשר ניצלו אותם וכלו את ממונם, המציאו הגויים עליהם עלילה, להרוג אותם ואת כל נפשות ביתם ולהשמיד את זכרם, על ידי מעשה שהיה וכך היה המעשה.

אלשיך אחסן אלרחבי מנשיאי שעוב (שם של ישוב), הקרובה לצנעא מהלך עשר דקות, היה בא מביתו לשכונת היהודים בכל יום, לגבות מסים וכסף מעשקות, ולערב שב ללון בביתו. ביומו האחרון בשנת תרל"א, יצא משכונת היהודים לעת ערב כמנהגו, ונעלם ולא נודע מה קרה לו. אנשי עירו שעוב עלילו על היהודים עלילה ואמרו, שהיהודים הרגוהו. ובכל יום היו נכנסים לשכונת היהודים ומאיימים, כי יבואו בהמוניהם לנקום נקמת דם נשיאם, ולהרוג את כל היהודים.

הלכו אנשי שעוב לטעון אצל השופט חסין ו' עלי ג'מציאן, בלבלו וטשטשו מוחו בהפלות ודברי כזב שהיהודים הרגוהו. שופט זה שהיה קנאי ושווא ליהודים, הוציא גור דינו, שכל היהודים בני מות הואיל והם מכחישים ולא המציאו לפניו את זה שהרג את נשיאם. ומרוב שנאתו הוא עצמו לבש בגד תכלת, המורה על מלחמת מצוה כפי חק כהני הדת שלהם, וחגר חרבו לצאת בראש הקנאים לשפוך דם היהודים האביזנים. השמועה הגיעה לשכונת היהודים. כל לב נמס וכשלו ברכים, ומאימת מות נתאספו כולם, אנשים ונשים עוללים ויונקים, ויצאו חוץ לשכונה והלכו לבית הקברות להתפלל ולצעוק לקונם. מתייאשים על חייהם העלו עפר על ראשם וצעקו קול אחד: הננו כצאן לטבח, אנא ה' הושיעה נא.

בעת שנודעו הקצין חסין ו' עלי ג'מציאן לצאת להרוג ולאבד, עמד אחד מוחכמי הדת שלהם מבית אלעמרי והליץ טוב להניח דעתו, כי איך נוכל להרוג נפשות נקיים מבלי עדים וראיה, מה גם שכבר נאמר מפי נביאם מחמד שר"י, שהי הלבישם פחד ומורד לב, ואנו רואים שהיהודי לא יעזו להרים ידו להכות מסלם כל שכן להרגו. אשר על כן ראוי להאריך הזמן לחקור ולדרוש יפה יפה, וסוף סוף צעקת דם נקי תגלה עושי הרעה.

הקצין נתפייס לדחות את פסק דינו ופשט בגדי נקמות. המבשר בא והודיע לקהל כי כבר נדחתה הגזרה אחר שנמשכה צעקתם בכמו ארבע שעות תחת חום השמש הלוהט, חזרו לבתיהם דווים וסחופים ועוד אנשי שעוב מפחידים ומאיימים להרוג ולנקום בהם. (סערת תימן עמי מ)

לעילוי נשמת

חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו ז"ל, יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

לעילוי נשמת

צדקה בת ר' שלמה תנצב"ה

תפארת בנים

מסתכלים ממרחק בהנאה על המדורה הנוצרת

מכניס את המדורות

עדין לגדולות...

סיים את כל מסכת
אבות בע"פ
התלמיד הנעים
הלל
אושרי
ניי

ועל זאת קיבל
תעודת הערכה
וברכה שיה"ר
שיזכה לסיים את
כל הש"ס בע"פ,
אכ"ר

ריקוד בהתלהבות של שמחה

שרים
עם כל
הנשמה...

המבצע בעצמותנו!
משאית הארטיקים והטלויזיה
לא מפסיקה להמתיק!

התלמיד
נתנאל
וגימה
ניי

זכה השבוע
בהגרלת מבצע
"בפרקי אבותינו"

חכמי תימן

הרב יוסף סעיד (צאיג) זצ"ל

נולד בכפר גרווח שבמחוז חראז בסביבות שנת ה'תק"פ וכשגדל נתמנה לרבה. וכך כותב עליו ר' יעקב ספיר: היה מלא תורה יראה וחכמה ורוח דעת. בקי במקרא וביאוריו עד להפליא. בקי בתלמוד, ברמב"ם ועד אחרונים, כאחד המורים הגדולים בארצותינו. וידיו רב לו בחכמת הקבלה בשנון גדול. הוזהר וכתבי האר"י ז"ל למודים על לשונו בעליל כל עלה ועמוד. וכח זכרונו רב מאוד. וחובר חיבורים בקבלה. ומפליא לעשות גם בקבלה מעשית ואצטגנינות כמעשה הראשונים. ויד לו גם בסגולות ורפואות וקמיעות וגורלות, עד כי הגויים באים לשאול בעצתו ולדרוש ממנו רפואות וסגולות וגורלות. ויצא שמו בכל הארץ. וגדול גם בעיני השרים ועבדי המלך. ועל כל אלה גדלה ענותו...

נפטר (כנראה) לאחר
שנת תרנ"א זע"א

התודה...

למשפחת מפעני היקרה
אשר תמיד מוסיפים נדיה על
נדבתם ונעתו תרמו טרוניות של
משחק לתלמידי הת"ת.
יהא רעוא שיתגברו בכל מילי
דמיטב מן קדם מרי שמיא, ויראן
ברכה והצלחה בכל מעשי ידיהם,
אנ"י.

הברכה...

והשפע ממקור ברכה עליונה
למשפחת סולמן היקרה
על עזרתם הרבה לתלמוד תורה
וכן לה"ה אמנון חזי הי"ו
על עמלו למען התלמוד תורה.
ישלם ה' להם ככפלי כפליים, וכל
אשר יעשו יצליחו.

הערות, הארות ותשובות לחידות
ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009
או במייל:
Nahari@enativ.com